

Léghuzat

*A nagy, kerek, kemencében süített
parasztkenyér alja, láthattad:
intarzia. Mintha megannyi égett ajak
sült volna hamuba. Neked Bét-lechem volt
anyád pocakja, kettéosztott, puha forgózsámolya
születésednek. Rángott, dadogott
benned a szó, ahogy a parázs égette
nyelvedet, mint a jó hegyes zöldpaprika.*

*E háznál ott állt köcsögökben a tej,
hol fölét feladva tégedet kézről ismert,
Hideg, pókhálós sötétben, agyagos,
döngölt pincepadlaton, hol a
borosbordókra nyíló ajtó mögötti
résbe surrant egérke, helyed ott van,
mint mondanák ma: virtuálisan, az agyag-
korsókra helyezett kistányérokat
leszorító kövekbe kódolt szívekben.*

*A hideg aludttej fölét nagyanyád
kanalazta, köpübe gyűjtve rádbízta,
hogy a rúdját le-föl járattva
a lyuggatott, kerek korong spriccelje,
elválassza a gömbökbe alvadó írósvajtól
a savót. – A jól kongó száraz fa hangja,
ritmusa ébedre zeneszerszám volt,
gyerektérdeid közé szorított titok.
Reszket a petrollámpa csipkés kanócán
spiccelő lángocska fölötted ma is.
Az elmúlás léghuzata éles levegőt
táplál a testhalálba.*

Fönt és lent

*Nem küldeném úrutazásra földi testemet
mely pőrén védtelen. Minden zsigerem
vágyna le onnan, hol gömbketrecben ébred
a nap félórakként, és harmincpercekként
üti át az agyat az úri vaksetét.
A rózsza szirmába alvadt nyugalmat
ne cseréld fel. Iramodni a fűszálak hegyén
könnyebb neked itt lent. Boldog a fény,
mit földön hajlítanak, hol tű fokába
fűzi be anyánk az egyszál napsugarat.
Beleid rosttá száradó szöveteit feleled
csillagtól csillagig: megannyi hegylánc,
tenger és szárazulat e kertben itt gömbölyödik.
Feküdj hanyatt. Orgonaillat tajtéka
mosdatja sejtjeidet. A hóból hűlt ásványi
anyagból való eszmélet földönkívüli
pontját ne keresd.*

William Shakespeare: Hamlet – A sírnál